

Tess
Gerritsenová

**SMRTÍCÍ
SKALPEL**

SMRTÍCÍ SKALPEL

**TESS
GERRITSENOVÁ**

**SMRTÍCÍ
SKALPEL**

PŘEKLAD

ZDENĚK UHERČÍK

Název anglického originálu: Under the Knife

Český název: Smrtící skalpel

Autorka: Tess Gerritsenová

První vydání: Mira Books, 1990

Překlad: Zdeněk Uherčík

Odpovědný redaktor: Ivana Čejková

Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 1990 by Terry Gerritsen

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla
nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku
nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce: iStock

Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-6859-2 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-6860-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-6861-5 (PDF)

PROLOG

Proboha, je neuvěřitelné, jak se minulost dokáže vracet a pronásledovat nás.

Doktor Henry Tanaka zíral oknem kanceláře na deštěm bičované parkoviště a přemítal, proč se po tolika letech smrt jedné nešťastnice vrací, aby ho zničila.

Nějaká sestra, v uniformě kropenaté deštěm, utíkala venku k autu. *Další bez deštníku*, pomyslel si. Ráno bylo svěží a slunečné, jako ostatně většina rán v Honolulu. Ale ve tři hodiny se přes pohoří Koolau přehoupala mračna a teď, kdy většina zaměstnanců kliniky odcházela domů, se déšť změnil v průtrž mračen a ulicemi se valily řeky kalné vody.

Tanaka se otočil a zadíval se na dopis na svém stole. Přišel už před týdnem, ale jako většina jeho pošty se ztratil v záplavě porodnických časopisů a nabídkových katalogů, které se mu vždycky válely po kanceláři. Když mu dnes ráno recepční dopis konečně připomněla, zarazilo ho jméno na zpáteční adrese: Joseph Kahanu, právní zástupce.

Okamžitě obálku otevřel.

Ztěžka dosedl do křesla a znovu dopis pročítal.

*Vážený doktore Tanako,
jako právní zástupce pana Charlese Deckera Vás tímto žádám
o předání veškerých zdravotních záznamů týkajících se porod-
nické péče o paní Jennifer Brookovou, která byla v době své smrti
Vaší pacientkou...*

Jennifer Brooková. Jméno, na které chtěl zapome-
nout.

Dopadla na něho nezměrná únava – vyčerpanost
člověka, který si uvědomil, že nedokáže překročit
vlastní stín. Snažil se sebrat síly a jít domů, vyplížit
se z kanceláře a vsoukat se do auta, ale dokázal jenom
sedět a zírat na čtyři stěny. Tahle kancelář byla jeho
svatyně. Pohledem přejížděl po zarámovaných diplo-
mech, lékařských osvědčeních a fotografiích. Všude
visely momentky pomačkaných novorozenců a roz-
zářených matek a otců. Kolik dětí přivedl na svět? Už
před lety to přestal počítat...

Z křesla ho zvedl teprve nějaký zvuk z přední kan-
celáře. Cvaknutí zavíraných dveří. Vstal a nahlédl do
recepce. „Peggy? Vy jste tu ještě?“

Čekárna byla prázdná. Pomalu přejížděl pohledem
po květované pohovce a křeslech, časopisech pečlivě
srovnaných na kávovém stolku, až jeho zrak nakonec
zabloudil ke dveřím na chodbu. Nebyly zamčené.

V tíživém tichu slyšel tlumené cinkání kovu o kov.
Přicházelo z některé vyšetřovny.

„Peggy?“ Tanaka vstoupil do chodby a nahlédl do
první místnosti. Když rozsvítil, přivítal ho ostrý lesk
nerozového umývadla, gynekologický stůl a skříň na

léky a nástroje. Zhasl a šel do vedlejší místnosti. I tady bylo všechno tak, jak mělo být: nástroje pečlivě vyrovnané na stolku, umývadlo vytřené dosucha, třmeny stolu sklopené.

Přešel chodbou ke třetí, poslední vyšetřovně. Ale sotva se natáhl po vypínači, instinktivně ztuhl. Náhle věděl, že není sám. Něco zlovolného na něho cíhalo ve tmě.

Vyděšeně couval z místnosti. V okamžiku, kdy se otočil, aby utekl, si uvědomil, že vetřelec stojí přímo za ním.

Do krku se mu zařízla čepel.

Tanaka se pozpátku vpotácel do vyšetřovny a převrhl stolek s nástroji. Klopýtal a uvědomil si, že linoleum je kluzké jeho vlastní krví. Přestože cítil, jak z něho vyprchává život, chladná a racionální část jeho mozku ho nutila odhadnout rozsah zranění a zhodnotit šance. *Přerušená tepna. Vykrvácení během několika minut. Musí zastavit krvácení...* Cítil, jak mu začínají těžknout nohy.

Tak málo času. Po čtyřech se vlekl ke skříni, kde se uchovávaly obvazy. Matný odlesk světla na skleněných dvířkách byl pro jeho polovědomou mysl majákem, jedinou nadějí na přežití.

Odlesk světla z chodby zadusil stín. Věděl, že vetřelec stojí ve dveřích a sleduje ho. Nezastavil se.

V poslední vteřině, kdy byl ještě při vědomí, se Tanaka vyškrábal na nohy a prudce otevřel dvířka skříně. Z poličky se vysypaly balíčky sterilních ob vazů. Po hmatu jeden roztrhl, vyndal smotaný obvaz a přitiskl si ho na krk.

Neviděl, jak útočnickova čepel opisuje poslední, smrtící oblouk.

Když mu pronikla hluboko do zad, pokusil se Tanaka vykřiknout, ale z hrdla mu unikl pouze tlumený vzdech. Bylo to jeho poslední vydechnutí, než se tiše sesul na podlahu.

Charlie Decker ležel nahý na tvrdé, úzké posteli a měl strach.

Oknem viděl krvavě rudou záři neonového nápisu *Victory Hotel*. Ale ve slovu *Hotel* chybělo písmeno *t*. To zmrzačení v něm vyvolávalo představu slova *Hole*. Díra. *Vítězná Díra*, v níž každý triumf, každá radost mizely v temnotě nenávratna.

Zavřel oči, ale světlo neonu se mu propalovalo víčky. Odvrátil se od okna a přetáhl si polštář přes hlavu. Zalykal se dusivým puchem špinavého povlečení. Odhodil polštář, vstal a došel k oknu. Zadíval se dolů na ulici. Nějaká rozcuchaná blondýna v minisukni se tam handrkovala s chlapíkem v chevroletu. Někde ve tmě se smáli flamendři a jukebox vyhrával „It Don't Matter Anymore“. Z uličky stoupal puch, zvláštní směs hnijících odpadků a kvetoucích plumérií: zápach zadních uliček ráje. Zvedal se mu z toho žaludek. Ale bylo příliš horko na to, aby zavřel okno, příliš horko na spánek, příliš horko na to, aby aspoň dýchal.

Došel ke karetnímu stolku a rozsvítil lampičku. Znovu uviděl ten novinový titulek.

HONOLULSKÝ LÉKAŘ NALEZEN ZAVRAŽDĚN.

Cítil, jak mu po hrudi stéká pramínek potu. Posadil se a složil hlavu do dlaní.

Hudba ze vzdáleného jukeboxu utichla a další píseň začala rázným rifem kytar a bicích. Zpěvák zachrčel: „Chci to, bejby, jó, bejby, chci to hrozně moc...“

Pomalou zvedl hlavu a zastavil se pohledem na fotografii Jenny. Usmívala se. Vždycky se usmívala. Dotkl se fotky a snažil se vybavit si, jaké to bylo cítit pod prsty její tvář, ale roky už rozostřily vzpomínky.

Nakonec otevřel zápisník. Nalistoval prázdnou stránku. Začal psát.

Table mi řekli:

„Nějaký čas to potrvá...“

Čas na smíření, na zapomenutí.“

Já jsem jim řekl table:

Smíření nepříjde se zapomenutím.

Ale se vzpomínáním.

Na tebe.

Na vůni moře na tvé pokožce.

Na dokonale drobné šlépěje, které zanecháváš v písku.

Vzpomínání je bez konce.

A tak tam ležíš, nyní a navždy, na pobřeží.

Otvíráš oči. Dotýkáš se mě.

Máš slunce v prstech.

A já jsem smířený.

Jsem smířený.

PRVNÍ KAPITOLA

Doktorka Kate Chesneová vstříkla jistou rukou dvě stě miligramů thiopentalu sodného do kanyly v paži pacientky. Zatímco sloupeček světle žluté tekutiny pomalu proudil plastovou hadičkou, Kate šeptala: „Brzy začneš být ospalá, Ellen. Zavři oči, uvolni se...“

„Zatím nic necítím.“

„Potrvá to minutku nebo dvě.“ Kate stiskla Ellen rameno. Tiché, uklidňující gesto. Právě takové drobnosti pomáhají, aby se pacienti cítili v bezpečí. Dotek. Tichý hlas. „Nechej se unášet,“ šeptala Kate. „Mysli na oblohu... na oblaka...“

Ellen se klidně, ospale usmála. Ostrá světla operačního sálu bezohledně zdůrazňovala každíčku pihu a vrásku na jejím obličejí. Nikdo, dokonce ani Ellen O'Brienová, nevypadal na operačním stole hezky. „To je zvláštní,“ zamumlala. „Vůbec se nebojím. Ani trošičku...“

„Vždyť nemusíš. O všechno se postarám.“

„Já vím. Já vím.“ Ellen vzala Kate za ruku. Byl to jenom dotek, letmé propletení prstů. Teplo Elleniny pokožky jí opět připomnělo, že na stole neleží jenom tělo, žena, ale také přítelkyně.

Dveře se otevřely a dovnitř vešel chirurg. Doktor Guy Santini byl rozložitý jako medvěd a ve své květované papírové čapce vypadal trochu komicky.

„Jak jsme na tom, Kate?“

„Thiopental už zabírá.“

Guy přešel ke stolu a stiskl pacientce ruku. „Jste pořád s námi, Ellen?“

Usmála se. „V dobrém i ve zlém. Ale přece jenom bych raději byla ve Filadelfii.“

Guy se zasmál. „Budete. Ale bez toho žlučového kamene.“

„Já nevím... Nějak jsem ho... začínala mít ráda...“ Ellen poklesávala víčka. „Nezapomeňte, Guyi,“ zašeptala. „Slíbil jste mi to. Nebudu mít žádnou jizvu...“

„Vážně?“

„Ano... Opravdu...“

Guy mrkl na Kate. „Neříkal jsem ti to? Sestry jsou nejhorší pacienti. Ty ženské už nevědí, co by chtěly!“

„Pozor, doktore!“ napomenula ho ostře jedna ze sálových sester. „Abychom jednou na tom stole neměly vás.“

„Inu, to je opravdu děsivé pomyšlení,“ poznamenal Guy.

Kate sledovala, jak pacientce konečně povolují čelistní svaly. „Ellen?“ řekla polohlasem. Přejela jí prstem po řasách. Žádná reakce. Pokývla Guyovi. „Už je v limbu.“

„Ach, drahá Kate, odvádíš skvělou práci...“

„Na to, že jsi holka,“ dokončila za něho. „Jo, jasně, já vím.“

„Tak, dáme se do toho,“ řekl a šel si umýt ruce. „Laborka vyšla v pořádku?“

„Krevní testy jsou bezvadné.“

„EKG?“

„Večer jsem ho dělala. V normálu.“

Guy jí ode dveří obdivně zasalutoval. „Když jsi tady, Kate, nemusí člověk ani přemýšlet. Jo, a dámy?“ zavolal na dvě sálové sestry, které připravovaly nástroje. „Musím vás varovat, náš praktikant je levák.“

Instrumentářka se zájmem vzhledla. „Je hezký?“

Guy na ni mrkl. „Štramák, Cindy. Řeknu mu, že jste se ptala.“ Se smíchem zmizel za dveřmi.

Cindy si povzdechla. „Jak to s ním jeho žena může vydržet?“

Následujících deset minut šlo všechno jako po másle. Kate vykonávala svoji práci s obvyklou důkladností. Zavedla tracheální rourku a napojila ventilátor. Nastavila přívod kyslíku a přidala potřebné množství isofluranu a oxidu dusného. Byla Elleniným záchranným lanem, pojítkem s životem. Každý krok, byť automatizovaný, vyžadoval dvojnásobnou, i trojnásobnou kontrolu. A v případě, že byl pacientem někdo, koho znala a měla ráda, ověřovala si každý svůj krok ještě pečlivěji. Říká se, že práce anesteziologa je z devadesáti devíti procent krystalická nuda a z jednoho procenta čirá hrůza. A právě tohle jedno procento si Katie vždy velice dobře uvědomovala a byla ve střehu. Komplikace mohly nastat ve zlomku vteřiny.

Ale dnes si byla naprosto jistá, že všechno proběhne hladce. Ellen O'Brienové bylo jednačtyřicet. Kromě žlučového kamene se těšila dokonalému zdraví.

Guy se vrátil na operační sál a z umytých rukou mu odkapávala voda. V závěsu za ním šel „štramácký“ levoruký praktikant, který v botách s vysokými podrážkami měřil sotva sto sedmdesát centimetrů. Pokračovali rituálem oblékání sterilních plášťů a rukavic, který ukončilo mlaskavé plesknutí latexu.

Když operační tým zaujal místa kolem stolu, přehlédla Kate tváře v rouškách. Kromě praktikanta všechny dobře znala. Byla zde hlavní sálová sestra Ann Richterová, s blond vlasy pečlivě sčesanými pod modrou chirurgickou čapku. Byla to chladná profesionálka, která nikdy nesměšovala práci a zábavu. Pokud si někdo dovolil utrousit na operačním sále nějaký vtíp, vysloužil si obvykle její nevlídný pohled.

Pak tady byl milý a přátelský Guy, s hnědýma očima zkreslenýma masivními čočkami brýlí. Těžko uvěřit, že by někdo tak nemotorný mohl být chirurgem. Ale se skalpelem v ruce dokázal zázraky.

Naproti Guyovi stál praktikant, který měl tu obrovskou smůlu, že se narodil jako levák.

A nakonec zde byla instrumentářka Cindy, veselá tmavooká víla. Dnes se chlubila zbrusu novými očními stíny jménem Orientální malachit, které jí trochu dodávaly vzezření tropické rybky.

„Hezké oční stíny, Cindy,“ řekl Guy a natáhl ruku pro skalpel.

„Děkuju, doktore Santini,“ odpověděla a vtiskla mu skalpel do dlaně.

„Líbí se mi mnohem víc než ty poslední, jmenovaly se myslím Španělský sliz,“

„Španělský *mech*.“

„Tyhle jsou skutečně okouzující, nemyslíte?“ zeptal se praktikanta, který moudře mlčel. „No jo,“ pokračoval Guy. „Je to moje oblíbená barva. Jako to čisticí. Myslím, že se jmenuje Comet.“

Praktikant se zahihňal a Cindy po něm strelila nevraživým pohledem. Štramák zřejmě promarnil šanci.

Guy provedl první řez. Když na břišní stěně vytryskly rudé krůpěje, praktikant je automaticky odsál tamponem. Jejich ruce pracovaly v naučené souhře jako ruce klavíristů při čtyřručce.

Kate ze svého místa u pacientčiny hlavy sledovala postup operace a sluchem celou dobu sledovala srdeční rytmus. Všechno probíhalo dobře, žádná krize na obzoru. Tohle byly chvíle, kdy ji její práce bavila nejvíc, když věděla, že má všechno pod kontrolou. Mezi tím množstvím chirurgické oceli se cítila jako doma. Svištění plicního ventilátoru a pípání EKG pro ni byly scénickou hudbou k představení, odehrávajícímu se na operačním stole.

Guy provedl hlubší řez a obnažil lesklou vrstvu tuku. „Vypadá to, že svaly jsou příliš napjaté, Kate,“ poznamenal. „Budeme mít potíže při šití.“

„Podívám se na to.“ Na pojízdném lékovém stoleku otevřela malou zásuvku nadepsanou SUCCINYLCHOLINE. Přípravek při nitrožilním podání uvolní svaly a Guy se snáze dostane do břišní dutiny. Pohlédla do zásuvky a zamračila se. „Ann? Mám tady jenom jednu ampuli succinylcholinu. Můžeš mi nějaké sehnat?“

„To je zvláštní,“ poznamenala Cindy. „Včera odpoledne jsem tenhle stolek určitě doplňovala.“

„No, ale je tady jenom jedna ampule.“ Kate natáhla pět kubíků čirého roztoku a vpravila jej do infuze. Za minutu začne účinkovat. Opřela se a čekala.

Guy prořízl skalpelem tukovou vrstvu a začal obnažovat břišní svalstvo. „Pořád je to dost napjaté, Kate,“ zopakoval.

Pohlédla na nástěnné hodiny. „Jsou to tři minuty. Už bys měl vidět nějaký účinek.“

„Vůbec nic.“

„Tak dobře. Ještě trochu přidám.“ Kate natáhla další tři kubíky a vstříkla je do infuze. „Ann, brzy budu potřebovat další ampuli,“ upozornila ji. „Tahle už bude...“

Ozval se pronikavý tón alarmu EKG. Kate prudce vzhlédla a při pohledu na monitor v hrůze vyskočila na nohy.

Srdce Ellen O'Brienové se zastavilo.

Operační sál byl okamžitě na nohou. Příkaz stíhal příkaz, vozíky s nástroji šly okamžitě stranou. Praktikant si stoupl na stoličku a znovu a znovu stlačoval Ellen hrud.

Tohle bylo ono pověstné jedno procento, noční měra každého anesteziologa.

Zároveň to byl ten nejhorší okamžik v životě Kate.

Zatímco kolem ní panoval chaos, snažila se ovládnout. Vstříkovala jednu ampuli adrenalinu za druhou. Zprvu do infuze, potom přímo do srdce. *Ztrácím ji*, říkala si. Proboha, já ji ztrácím. Pak na osciloskopu zahlédla drobné zachvění. Jediná známka přetrvávajícího života.

„Budeme defibrilovat!“ vykřikla. Pohlédla na Ann, která stála u defibrilátoru. „Dvě stě wattsekund!“

Ann se nehýbala. Stála jako přimrazená a tvář měla bledou jako alabastr.

„Ann?“ vykřikla Kate. „Dvě stě wattsekund!“

Nakonec to byla Cindy, kdo přiskočil k přístroji a stiskl tlačítko nabíjení. Ručička voltmetru vyskočila na dvě stě. Guy popadl rukojeti destiček defibrilátoru, přitiskl je Ellen na hrud' a uvolnil elektrický výboj.

Ellenino tělo sebou trhlo jako loutka, které loutkář zatáhl najednou za všechny šňůrky.

Chvění zpomalilo v nevýrazné vlnění. Byl to obraz umírajícího srdce.

Kate zoufale zkoušela jeden medikament za druhým, aby vybičovala srdce k životu. Nic nepomáhalo. Přes závoj slz sledovala čáru bezcílně bloudící po osciloskopu.

„Je konec,“ hlesl Guy. Pokynul, aby se přestalo s masáží srdce. Praktikant, z něhož se lil pot, odstoupil od operačního stolu.

„Ne!“ vyhrkla Kate a opřela se dlaněmi Ellen o hrud'. „Ještě není konec.“ Zoufale jí stlačovala hrudník. „*Ještě není konec.*“ Celou vahou se opírala do nepoddajných žeber a svalů. Srdce se musí masírovat, aby mozek měl kyslík. Musí udržet Ellen naživu. Znovu a znovu stlačovala, dokud paže nezeslábly a neroztrásly se. Žij, Ellen, přikazovala jí v duchu. *Musíš žít...*

„Kate.“ Guy se lehce dotkl její paže.

„Nevzdáme to. Ještě ne...“

„Kate.“ Guy ji jemně odtáhl od operačního stolu. „Je po všem,“ zašeptal.

Někdo vypnul alarm EKG. Rozhostilo se přízračné ticho. Kate se otočila a zjistila, že se všichni dívají na ni. Pohlédla na osciloskop.

Křivka se změnila v přímku.

Kate sebou trhla, když zřízenec zapnul zip pytle s tělem Ellen O'Brienové. Ten zvuk byl krutou připomínkou konečnosti. Připadalo jí to obscénní. Praktický obal na něco, co bývalo živou, dýchající ženou. Odvrátila se, když s tělem zamířili do márnice. Stála sama uprostřed operačního sálu ještě dlouho poté, co na chodbě doznělo vrzání koleček po jízdných nosítek.

Potlačovala slzy a rozhlížela se po zakrvácených tamponech a prázdných ampulkách, poházených po podlaze. Stejně smutné trosky zůstávaly po každém úmrtí na sále. Zanedlouho je zametou, spálí, a po tragédii, která se zde odehrála, nezůstane ani stopa. Nic kromě těla v márnici.

A otázek. Ano, jistě, budou otázky. Od Elleniných rodičů. Z nemocnice. Otázky, na něž Kate neznala odpovědi.

Unaveně si sundala chirurgickou čapku a nepatrně se jí ulevilo, když se jí hnědé vlasy rozprostřely po ramenou. Potřebovala být nějakou chvíli sama. Aby přemýšlela, aby porozuměla. Otočila se k odchodu.

Ve dveřích stál Guy. Jakmile uviděla jeho výraz, bylo jí jasné, že je zle.

Mlčky jí podal lékařské záznamy Ellen O'Brienové.

„Ten elektrokardiogram,“ řekl. „Říkala jsi, že je normální.“

„Ano.“

„Raději se podívej ještě jednou.“

Zmatená otevřela složku a našla záznam EKG. První, čeho si všimla, byl její podpis v záhlaví, potvrzení, že záznam viděla. Pak se zadívala na samotný graf. Celou minutu zírala na řadu dvanácti černých klikyháků a nevěřila svým očím. Křivka byla nezaměnitelná. Diagnózu by zvládl i student třetího ročníku medicíny.

„To je důvod, proč zemřela, Kate,“ řekl Guy.

„Ale... To není možný!“ vyhrkla. „Takovou chybu jsem přece nemohla udělat!“

Guy neodpověděl, jenom se zadíval stranou. Bylo to mnohem výmluvnější než jakákoli slova.

„Přece mě znáš, Guyi,“ protestovala. „Víš, že něco takového by mi nemohlo uniknout...“

„Je to tady černé na bílém. Proboha, a je na tom tvůj podpis!“

Dívali se na sebe, oba stejně překvapeni jeho příkrým tónem.

„Promiň,“ řekl nakonec. Nervózně se otočil a prsty si prohrábl vlasy. „Proboha. Měla infarkt. *Infarkt*. A my jsme ji operovali.“ Zničeně na Kate pohlédl. „Řekl bych, že to znamená, že jsme ji zabili.“

„Je to zjevný případ zanedbání péče.“

Advokát David Ransom zavřel složku nadepsanou Ellen O'Brienová a přes široký teakový stůl pohlédl na své klienty. Kdyby měl zvolit jediné slovo, které by vystihovalo Patricka a Mary O'Brienovi, bylo by to slovo šed'. Šedé vlasy, šedé tváře, šedý oděv. Patrick měl na sobě nevýrazné tvídové sako, které už dávno ztratilo tvar. Mary byla oblečená do šatů s černo-bílým potiskem, který se sléval do pochmurné jednobarevnosti.

Patrick stále potřásal hlavou. „Byla to naše jediná dcera, pane Ransome. Naše jediné dítě. Byla vždycky tak hodná, víte? Nikdy si nestěžovala. Dokonce ani jako dítě. Jenom ležela v postýlce a usmívala se. Jako andílek. Jako krásný, maličký...“ Náhle se zarazil a tvář se mu zkroutila bolestí.

„Pane O'Briene,“ řekl David laskavě. „Vím, že je to jen chabá útěcha, ale slibuji, že udělám všechno, co je v mých silách.“

Patrick potřásl hlavou. „Nám nejde o peníze. Jistě, já nemůžu pracovat, kvůli zádům, víte. Ale Ellie měla životní pojištění a...“

„Jak vysoká je pojistka?“

„Padesát tisíc,“ řekla Mary. „Taková byla. Vždycky na nás myslela.“ Ve světle dopadajícím od okna vypadal její profil jako vyfrézovaný z oceli. Na rozdíl od svého manžela Mary O’Brienová už neplakala. Seděla naprosto rovně jako ztělesnění žalu. David přesně věděl, co cítí. Bolest. Vztek. Hlavně vztek. Viděl ho jako chladný plamen v jejích očích.

Patrick popotahoval.

David vyndal ze zásuvky krabičku s kapesníky a mlčky ji před něho postavil. „Snad bychom mohli celou věc probrat někdy jindy,“ navrhl. „Až budete oba připraveni...“

Mary prudce zvedla bradu. „Jsme připraveni, pane Ransome. Ptejte se.“

David pohlédl na Patricka, který se zmohl jenom na odevzdané přikývnutí. „Obávám se, že vám mé otázky budou připadat bezohledné a chladnokrevné. Omlouvám se.“

„Pokračujte,“ vybídla ho Mary.

„Žalobu podám co nejdříve, ale budu potřebovat víc informací, abychom mohli odhadnout škody. Část z toho tvoří ušlá mzda – kolik by si vaše dcera mohla vydělat, kdyby žila. Říkáte, že byla zdravotní sestrou?“

„V porodnici. Porodní a poporodní péče.“

„Znáte výši jejího platu?“

„Budu se muset podívat na její výplatnice.“

„Nějaké vyživované osoby?“

„Žádné.“

„Nikdy se nevdala?“

Mary zavrtěla hlavou a povzdechla si. „Byla to téměř ve všech ohledech dokonalá dcera, pane Ransome. Krásná. Chytrá. Ale když došlo na muže, dělala... chyby.“

Nakrčil čelo. „Chyby?“

Mary pokrčila rameny. „Ach, myslím, že dneska to tak prostě chodí. A když žena dosáhne... jistého věku, myslí si, že má prostě štěstí, když má vůbec nějakého muže...“ Zadívala se na své pevně propletené prsty a odmlčela se.

David vycítil, že vpluli do zrádných vod. Milostný život Ellen O'Brienové ho stejně nezajímal. S případem nijak nesouvisel.

„Soustředme se tedy na zdraví vaší dcery,“ řekl klidně a otevřel zdravotní záznamy. „Tady vidím, že jí bylo jednačtyřicet a těšila se výbornému zdraví. Víte, jestli někdy měla nějaké problémy se srdcem?“

„Nikdy.“

„Nikdy si nestěžovala na bolest na hrudi? Potíže s dechem?“

„Ellie plavala dlouhé tratě, pane Ransome. Mohla jít celý den, a nikdy se nezadýchala. Proto nevěřím těm slovům o... o infarktu.“

„Ale záznam EKG byl naprosto průkazný, paní O'Brienová. Kdyby byla provedena pitva, mohli bychom to dokázat. Ale myslím, že teď je na to už pozdě.“

Mary krátce pohlédla na manžela. „To Patrick. Nesnesl pomýšlení na...“

„Copak ji už dost nerozřezali?“ vyhrkl Patrick.

Dlouho bylo ticho. „Rozsypeme její popel do moře,“ řekla nakonec Mary polohlasem. „Milovala moře. Už od dětství...“

Bylo to pochmurné loučení. Poslední slova soustrasti, potřesení rukou, stvrzení smlouvy. O'Brienovi se otočili k odchodu. Ale Mary se ještě ve dveřích zastavila.

„Chci, abyste věděl, že nám nejde o peníze,“ prohlásila. „Pravdou je, že je mi jedno, jestli dostaneme pěták. Ale zničili nám život, pane Ransome. Vzali nám naše jediné dítě. A já doufám, že na to nikdy nezapomenou.“

David přikývl. „O to se postarám.“

Když klienti odešli, otočil se David k oknu. Zhluboka se nadechl a pomalu vydechoval, aby se zbavil nahromaděných emocí. Ale stále měl pocit, jako kdyby mu v žaludku ležel kámen. Všechn ten smutek a vztek mu zatemňoval myšlenky.

Před šesti dny udělal nějaký lékař strašnou chybu. Teď je jednačtyřicetiletá Ellen O'Brienová mrtvá.

Byla jenom o tři roky starší než já.

Posadil se ke stolu a otevřel složku O'Brienové. Přeskočil nemocniční záznamy a nalistoval životopisy obou lékařů.

Záznamy doktora Guye Santiniho byly vynikající. Osmačtyřicetiletý chirurg, absolvent Harvardu, byl na vrcholu kariéry. Výčet jeho publikací zabral pět stran. Ve svém výzkumu se zabýval především fyziologií jater. Jednou na něj byla podána žaloba, ale to bylo před

osmi lety, a vyhrál. Chlapík. Ale Santini stejně nebyl cílem. David měl na mušce anestezioložku.

Nalistoval třístránkový přehled kariéry doktorky Katharine Chesneové.

Měla úctyhodné vzdělání. Bakalářský titul z přírodních věd v oboru chemie z Kalifornské univerzity v Berkeley, titul doktorky medicíny z Johns Hopkins, stáž z anesteziologie a postgraduální studium intenzivní péče na Kalifornské univerzitě v San Franciscu. Ve svých pouhých třiceti letech už publikovala úctyhodný počet článků. Do nemocnice Mid Pac nastoupila jako anestezioložka před necelým rokem. Ve složce nebyla žádná fotografie, ale snadno si dokázal představit typickou doktorku: nemoderní účes, nezajímavá postava a obličej jako kůň. Ale mimořádně inteligentní kůň.

David se posadil a zamračil se. Ten záznam byl příliš dobrý. Neodpovídal představě neschopného lékaře. Jak jenom mohla udělat tak elementární chybu?

Zavřel složku. Ať se ospravedlňovala, jak chtěla, fakta byla nepopíratelná: Doktorka Katharine Chesneová odsoudila svoji pacientku k smrti pod skalpelem.

A on to rozhodně dokáže.

George Bettencourt doktory pohrdal. Tento postoj mu ještě víc znepríjemňoval práci výkonného ředitele nemocnice Mid Pac, protože musel úzce spolupracovat s lékařským personálem. Měl jak magisterský

titul z ekonomie, tak z všeobecného lékařství. Během deseti let jako výkonný ředitel dosáhl něčeho, čeho by stará, lékařem vedená administrativa nemocnice nikdy nedosáhla. Proměnil Mid Pac z instituce v posledním tažení ve výdělečný podnik. Přesto od těch hloupých polobohů v bílých pláštích neslyšel nic jiného než kritiku. Povýšeně ohrnovali nos nad samotnou myšlenkou, že by jejich posvátnou práci měly ovlivňovat grafy zisku a ztrát. Životy zachraňovala chladná realita. Bylo to stejné jako prodávat linoleum. Bettencourt to věděl. Doktoři ne. Byli to hlupáci a z hlupáků ho vždycky bolela hlava.

A z těch dvou, kteří teď seděli naproti němu, měl migrénu, jakou už nezažil celé roky.

Bělovlasý doktor Clarence Avery, šéf anesteziologů, mu hlavu nedělal. Starý muž byl příliš plachý na to, aby čelil vlastnímu stínu, natož kontroverznímu obvinění. Od té doby, co jeho manželku postihla mrtvice, byl v zaměstnání jako náměsíčný. Jeho by mohl přimět ke spolupráci, zvláště když je v sázce pověst nemocnice.

Bettencourtovi dělala starosti ta žena. Byla v nemocnici nová a on ji tak dobře neznal. Ale od chvíle, kdy vešla do jeho kanceláře, cítil, že s ní budou potíže. Měla ten výraz v očích a pevně zatnutou čelist odhodlané bojovnice. Byla poměrně pohledná, přestože si její vlasy dělaly, co chtěly, a rtěnku zřejmě neměla v ruce několik měsíců. Ale ty pronikavé zelené oči stačily na to, aby muž přehlédl ostatní nedostatky. Vlastně byla docela atraktivní.

Škoda, že to prošvihla. Teď se stala přítěží. Doufal, že nebude mrcha a všechno to ještě nezhorší.

Kate sebou trhla, když před ní Bettencourt rázně položil papíry. „Dnes ráno přišel na právní oddělení tenhle dopis, doktorko Chesneová,“ řekl. „Přinesl ho osobně soukromý poslíček. Asi byste si ho měla přečíst.“

Pohlédla na hlavičku a cítila, jak se jí sevřel žaludek. *Advokátní kancelář Uehara a Ransom.*

„Jedna z nejlepších advokátních kanceláří ve městě,“ poznamenal Bettencourt. Když viděl její ohromný výraz, trpělivě pokračoval: „Podali žalobu na vás a na nemocnici, doktorko Chesneová. Pro zanedbání péče. A David Ransom si ten případ bere osobně na starost.“

Vyschlo jí v krku. Pomalu vzhlédla.

„Ale jak... jak můžou...“

„Zkrátka tady máme právníka. A jednoho mrtvého pacienta.“

„Vždyť jsem vysvětlila, co se stalo!“ Obrátila se k Averymu. „Vzpomeňte si, minulý týden jsem vám říkala...“

„Clarence to se mnou prošel,“ přerušil ji Bettencourt. „O téhle záležitosti se teď nebavíme.“

„A o jakou záležitost tedy jde?“

Její přímost ho zjevně překvapila. Prudce vydechl. „Jde o to, že tady zřejmě máme soudní proces, který nás může stát miliony. Jako váš zaměstnavatel je nemocnice odpovědná za vámi způsobené škody. Ale

nejde jenom o peníze.“ Odmlčel se. „V sázce je také naše pověst.“

Tón jeho hlasu na ni působil zlověstně. Věděla, co se chystá, ale nedokázala ze sebe vypravit jediné slovo. Jenom seděla, cítila svírání kolem žaludku, ruce tiskla v klíně a čekala na poslední ránu, která ji položí.

„Žaloba vrhne špatné světlo na celou nemocnici,“ řekl. „V případě, že dojde k soudu, přitáhne to pozornost. Lidé – pacienti – si to přečtou v novinách, a dostanou strach.“ Zadíval se na desku stolu. „Všiml jsem si, že vaše záznamy jsou až dosud ucházející...“

Prudce vystrčila bradu. „Ucházející?“ zopakovala nevěřícně. Pohlédla na Averyho. Hlavní anesteziolog znal její záznamy. A byly bezvadné.

Avery se zavrtěl v křesle a vyhnul se jejímu pohledu. „No, vlastně,“ zamumlal. „Záznamy doktorky Chesneové byly – tedy až dosud – hmm, víc než ucházející. Tedy...“

Proboha, člověče! chtělo se jí křičet. *Zastaňte se mě!*

„Nikdy na ni nebyly žádné stížnosti,“ dokončil Avery nepřesvědčivě.

„Přesto jste nás dostala do choulostivé situace, doktoro Chesneová,“ pokračoval Bettencourt. „Proto si myslíme, že bude nejlepší, když vaše jméno už nebude nadále spojováno s naší nemocnicí.“

Nastalo dlouhé ticho, přerušované pouze nervózním odkašláváním doktora Averyho.

„Požadujeme vaši výpověď,“ prohlásil Bettencourt.

A je to tady. Poslední rána. Převalila se přes ni jako obří vlna a zanechala ji bezvládnou a vyčerpanou. „A když odmítnu podat výpověď?“ hlesla.

„Věřte mi, doktorko, že výpověď se bude ve vašem životopisu vyjímat mnohem lépe než...“

„Propuštění?“

Naklonil hlavu na stranu. „Vidím, že si rozumíme.“

„Ne.“ Zvedla hlavu. Zatvrdila se, když v jeho očích viděla tu chladnou sebejistotu. Nikdy neměla Bettencourta ráda. A teď se jí zamlouval ještě méně. „Vy mi vůbec nerozumíte.“

„Jste inteligentní žena. Víte, jaké jsou možnosti. V žádném případě nemůžeme dovolit, abyste se vrátila na operační sál.“

„To není správné,“ namítl Avery.

Bettencourt se zamračil na starého muže. „Promiňte?“

„Nemůžete ji jenom tak vyhodit. Je lékařka. Existují postupy, které musíte dodržet. Komise...“

„Znám patříčné postupy, Clarenci! Ale doufal jsem, že doktorka Chesneová pochopí situaci a bude podle toho jednat.“ Pohlédl na ni. „Jistě je vám jasné, že takhle je to jednodušší. Vaše záznamy budou bez poskvrny. Pouze poznámka, že jste podala výpověď. Do hodiny to můžu nechat napsat. Stačí jenom váš...“ Zmlkl, když si všiml, jak se na něho dívá.

Kate měla málokdy zlost. Obvykle se jí dařilo dobře zvládat emoce. Proto vztek, který se nyní dral na povrch, byl pro ni něčím novým a neznámým, co ji

téměř děsilo. „Nechte si svoje papíry, pane Bettencourte,“ řekla ledově.

Překvapeně pootevřel ústa. „Jestli je to vaše rozhodnutí...“ Pohlédl na Averyho. „Kdy je další schůze komise pro zajištění kvality?“

„Hmm, příští úterý, ale...“

„Zařaďte do programu případ O'Brienová. Umožníme doktorce Chesneové, aby přednesla svoji verzi.“ Pohlédl na Kate. „Ať to posoudí vaši kolegové. Řekl bych, že je to fér, nemyslíte?“

Podařilo se jí polknout příkrou odpověď. Kdyby cokoli řekla, kdyby vypustila z úst, co si o něm skutečně myslí, ztratila by navždy šanci znovu pracovat v Mid Pac. Nebo kdekoli jinde, když na to přijde. Stačilo, aby jí dal nálepkou potížitky, a to by se s ní táhlo celý život.

Rozešli se s formální zdvořilostí. Na ženu, jejíž kariéra se ocitla v troskách, to zvládla skvěle. Klidně si Bettencourta změřila a chladně mu potřásla rukou. Držela se celou cestu ze dveří a dlouhou chodbou s kobercem. Když ale jela výtahem dolů, něco se v ní zlomilo. Ve chvíli, kdy se dveře výtahu znovu otevřely, celá se třásla. Jako ve snách procházela hlučnou halou plnou shonu a všechno to na ni dolehlo.

Proboha, žalují mě. Po necelém roce praxe mě žalují...

Vždycky si myslela, že soudní procesy, stejně jako všechny životní katastrofy, se stávají jenom těm druhým. Ani ve snu ji nenapadlo, že bude někdy obviněna z nedbalosti. *Z nedbalosti.*

Udělal se jí nevolno a opřela se o telefonní automaty v hale. Zatímco se snažila uklidnit rozkolísaný žaludek, padl její pohled na místní telefonní seznam zavěšený na řetízku připevněnému k polici. *Kdyby tak znali fakta, pomyslela si. Kéž bych jim to mohla vysvětlit...*

Nalistovat advokátní kancelář *Uehara a Ransom* jí trvalo jenom pár vteřin. Sídlo měla na Bishop Street.

Vytrhla stránku s adresou a telefonním číslem. Hnána novou, zoufalou nadějí, spěchala ke dveřím.